

č. 6/17

I. Celková situace na jaře a počátkem léta 1917.

Rok 1917 měl všechny předpoklady, že Německo a Rakousko-Uhersko se vojensky zhroutí, neboť společnou ofensivou spojenců, původně určenou na jaro, mělo být rozhodnuto o konečném výsledku války. Rozhodující úder hrozil s ruské strany. Toto očekávání však změnilo nepředvídaný vývoj ruských vnitřních poměrů a březnová revoluce, které ruskou ofensivu oddálily a tím německou tíseň na jaře 1917, zvýšenou zřejmě již prohranou ponorkovou válkou, náhle uvolnily. Vyhličky Němců se ještě zvýšily, když ofensiva spojenců na západní frontě, slibně započatá 9. dubna u Arrasu, skončila v polovině května. Dubnové ofensivě spojenců na západním bojišti mohli Němci čelit svými silami převezеныmi s východního bojiště, kde Rusové nebyli zatím schopni aktivních operací. Když pak Rusové zahájili v červenci haličskou ofensivu, byli Němci zase volni na západě a disponovali dostatečnými zálohami z tohoto bojiště proti ruské útlaze. Po celý rok 1917 Němci mohli vždy včas zadržet dostatečnými silami všude tam, kde potřebovali, a proto také katastrofu, která jim hrozila, mohli odvrátit.

Na ruskou červencovou ofensivu Němci se mohli připravit, neboť věděli, že Rusové ofensivu chystají a znali přibližně i místo a čas, kdy a kde k ní dojde a přesunuli proto ze západního bojiště, kde byl dočasný klid, dostatečné zálohy — šest divísi — pro všechny případy. Rusové byli na jarní ofensivu dobře technicky a materiálně připraveni a měli též značnou početní převahu. Naproti tomu oslabení bojové hodnoty ruské armády vnitřními poměry, nejistota, jak dlouho se udrží revoluční nadšení ve vojsku, tvořily prvek, který Němcům naznačoval, že mohou bez velkých starostí připravovat protiútok, která by je případně i mohla zbavit východní fronty úplně. Pomoc západních spojenců pro případ, že ruská ofensiva narazí na tuhou odpor nebo překážky, byla skoro vyloučena. Francouzská armáda po dubnové ofensivě trpěla vnitřními obtížemi; Italové po květnových operacích na Soči byli vyčerpáni a akce Angličanů, kterou podnikli v Belgii koncem června, aby Rusům ulehčili, byla povodněmi zastavena. To asi byla povšechná situace na začátku léta 1917 v době, kdy dochází k střetnutí na haličské frontě východního bojiště.

Československá střelecká brigáda, pokračovatelka slavné „České Družiny“ a „čsl. střeleckého pluku“, rozdělena po rotách ba i četách k různým vyšším ruským jednotkám, takřka podél celé rozsáhlé ruské západní i jihozápadní a dokonce rumunské fronty od Baranovič do Karpat, konala v té době stále výzvědnou službu, v níž docílila skvělých úspěchů. Sestávala již ze tří střeleckých pluků, z nichž 1. a 2. měly neúplné tři prapory, 3. jen dva prapory. Kulometné a technické oddíly pluků se teprve tvořily.

Březnová revoluce hluboko zasáhla vnitřní poměry v ruské armádě, podlomila kázeň, rozvrátila bojeschopnost jednotek, přinesla „bratření“ ruských vojáků s protivníkem na frontě a zbavila velitele autority. Nebyly zvláštním zjevem „meetingy“ vojáků a odpírání bojových rozkazů. Heslem dne bylo „okamžitě ukončení války“ a „mír bez anekdó a kontribucí na základě sebeurčení národů“. Rozklad v ruské armádě se šířil jako lavina. Nepomohlo mnoho ani vystoupení nového ministra války reorganisované „Zatímní vlády“ Kerenského, který při svých zájezdech k armádě mluvil o nutnosti dalšího vedení války a o ofensivě. Bylo již příliš pozdě. Rozvrat ruské armády, jak ukázaly pozdější události, nedal se již zadržet, šířil se dál, až konečně přivodil katastrofu . . .

Sjezd vojenských delegátů jihozápadní ruské fronty v Kamenci Podolském v květnu 1917 při návštěvě Kerenského se rozhodl pro ofensivu na jihozápadní frontě. Měly být vytvořeny z dobrovolníků „úderné oddíly“, jichž úkolem bylo útočit v prvních řadách. Delegace čs. střelecké brigády žádala 30. května, ještě před vydáním oficiální výzvy, gen. Brusilova, tehdejšího velitele jihozápadní fronty a pozdějšího vrchního velitele ruských armád, aby celou čs. brigádu zařadil do úderných jednotek.

II. Soustředění čs. střel. brigády na jihozápadní frontě v Haliči.

Sestava ruské jihozápadní fronty, která se prostírala od finských močálů na jih do Karpat, byla před začátkem ofensivy od severu tato :

„zvláštní armáda“ od finských močálů k Brodům,
XI. armáda gen. Erdelliho od Brodů ke Koniuchám v to,

č. 5/42

VII. armáda gen. Bejlkoviče od Koniuch k Jezupoli a konečně

VIII. armáda gen. Kornilova od Jezupole k Dornavati.

Proti těmto ruským silám stály podle rakouských a německých pramenů :

Arm. skupina gen. Linsingena proti ruské „zvláštní armádě“,

armádní skupina gen. Böhm-Ermolliho s :

II. armádou, kryjící důležitý a nejkratší směr přes Zloczów na Lvov, se 3 německými, 6 rak.-uherskými a 1 jezd. divísi v prvním sledu a 3 něm. divísemi v záloze, od Brodů ke Koniuchám proti XI. ruské armádě,

jižní armádou gen. Bothmera, která kryla komunikační spoje od Pomořan a Rohatýnu ke Lvovu a měla jednu tureckou, 4 německé, 3 rak.-uherské divise v prvním sledu, 2 německé divise v záloze, proti VII. ruské armádě a

na jihu III. rakousko-uherskou armádu gen. Tersztyanského se 4. pěšími, 1. jezd. divísi v 1. sledu a 2. pěš. div. v záloze proti VIII. ruské armádě.

Československá střelecká brigáda podle původních disposic velitele jihozápadní fronty byla začátkem června určena do hlavní ruské útočné skupiny a přidělena VII. sibiřskému sboru, patřícímu VII. armádě. Nový velitel jihozápadní fronty gen. Gutor znal dobře výzvednou činnost rot čs. střelecké brigády a nepochyboval o morálních vlastnostech, bojové hodnotě a schopnostech jejich příslušníků, ale znal také její nedostatečné materiální vybavení a nedokonalou technickou přípravu. Proto ji přidělil XLIX. sboru gen. Selivačeva u XI. armády.

V polovině června 1917 jednotky čs. střelecké brigády se začaly soustřeďovati v prostoru Tarnopol-Jezerná. Soustředění bylo ukončeno 20. června až na 3., II. a 12. rotu 1. pluku, obě poslední byly nově utvořeny u zálož. praporu a 2. rotu 2. pluku, které se připojily k brigádě až v obranných postaveních před zahájením bitvy. Veličelství brigády s vel. 1. a 3. pluku byla umístěna v Jezerné, vel. 2. pluku v Ostašovicích. Pluky byly rozmístěny v okolí.

Jednotky brigády, nedostatečně připravené a materiálně vybavené, byly početně slabé pro úkoly, které jim byly předurčeny. Plukům chyběla v značné míře základní výzbroj. Nebylo dostatek kulometů a minometů ; ty z části převzaly od ruských jednotek, které na frontě vystřídaly, z části jim byly přiděleny několik dní před bitvou. Rovněž střeliva, ručních granátů a jiného

válečného materiálu byl nedostatek. Brigáda neměla také vlastního dělostřelectva a proto ji bylo přiděleno pro přímou podporu dělostřelectvo ruské.

V noci z 21. a z 22. a z 22. na 23. června pluky brigády vystřídaly finské střelecké jednotky v úseku přes 6 km širokém ve středu sestavy XLIX. sboru, který hájil postavení od městečka Zborova na jih k vesnici Augustovce. Úkolem brigády bylo hájit přidělený úsek, ohraničený na severu dolinou u vesnice Pohřebců, na jihu jižním okrajem vesnice Josefowky. Severně od brigády byla zasazena na úseku asi 2 km širokém 4. fin. střelecká divise, jižně pak 6. fin. střelecká divise hájila úsek 3-4 km široký.

Obranná sestava čs. stř. brigády — pod velením plk. Trojanova — byla od severu :

Čs. střel. pluk 1. pod velením kapitána Ivšina — v úseku od vesnice Pohřebců k výšině 385 (mimo) se 2 prapory v 1. sledu a to : na severu I. prapor por. Ččka, na jihu II. prapor por. Husáka.

Čs. stř. pluk 2 — pod velením pplk. Zembaevského — od výšiny 385 (v to) po jižní okraj vesnice Josefowky, který měl v 1. sledu od severu : III. prapor škpt. Djakonova, I. prapor škpt. Gajdy a části 23. fin. stř. pl.

Zálohu brigády tvořil čs. stř. pluk 3 plk. Mamontova a III. prapor čs. stř. pluku 1 škpt. Alexejeva za severním křídlem brigády.

Veličelství brigády a vel. 3. pluku umístěna na vesnici Krásné, vel. 1. pluku spolu s brig. obvozištěm v Cecové a vel. 2. pluku v Chorošči.

Postavení, která brigáda obsadila, byla vlivem počínajícího rozkladu ruské armády, neupravená. Zákopy byly na polo sesuté, špatně udržované, bez krytů, s poškozenými drátěnými překážkami z doby „bratření“ ruských vojáků s protivníkem. Proto první starosti našich jednotek po obsazení úseku bylo upravití zákopy tak, aby byly schopny obrany, zříditi kryty a vypracovati a uspořádati palebné plány pro obranu. To se úsilím všech v několika dnech podařilo. Naproti tomu rakouská postavení, připravovaná již před brusilovskou ofensivou v roce 1916, byla přes zimu 1916-17 zdokonalena, sesílen betonovými kryty, zajištěna mohutnými drátěnými překážkami a vybavena bojovými prostředky na tolik, že podle mínění jejich obranců byla nedobytná. Nejsilnější byl opevněn prostor výšiny 394 „Mogila“.

Šestikilometrový úsek brigády mohl býti

obsazen skromnými silami jen řídce. Celkový počet brigády — sedm praporů, neboť II. prapor 2. pluku, v němž byli soustředěni ruští Češi, se boje neúčastnil — byl i s oddíly kulometnými, minometnými a spojovacími asi 3500 bodáků. Nepřítel měl zde převahu skoro čtyřnásobnou. Proti úseku brigády stál téměř celý IX. rakouský sbor (s velitelstvím v Pomořanech), který podle rakouských pramenů měl 21 praporů pěchoty, 2 eskadrony jízdy, 40 baterií, 2 baterie minometů, 2 letecké a 2 balonové roty, t. j. celkem 16.600 bodáků, 203 těžké kulomety a 227 děl, kromě technických jednotek. Sestával z 19. a 32. pěší rakouské divise a byl v den útoku brigády ještě sesílen německou divísi (96), přivezenou z prostoru Brody. Hranici mezi divisemi sboru tvořila výšina 392, jejíž východní část dosti hluboko zabíhala do ruských postavení a chránila tak rakouská postavení na výšině „Mogila“ s jihu. Proti čs. stř. pl. 1 stály z jednotek 32. divise p. pl. 86 (maďarský) a od 19. divise p. pl. 35 (plzeňský). Čs. stř. pl. 2 měl proti sobě zbytek 19. divise, t. j. p. pl. 75 (jindřichohradecký), bosensko-hercegovinský pl. 1 a zálohu divise 5. prapor myslivců.

Nepřátelské síly, které bezprostředně stály proti brigádě, čítaly asi 12.000 mužů. Tato početní převaha byla zvýšena převahou nepřátelského dělostřelectva, které bylo 29. června ještě sesíleno německými bateriemi. Nepřátelská pěchota měla zde na 150 těžkých kulometů, přes 60 lehkých a asi 30 těžkých minometů. Měla velké zásoby střeliva a ručních granátů. Obrana rakouských postavení byla stále zlepšována a doplňována, při čemž bylo plně využito zkušeností z obranných bojů na východní frontě. Palebné plány pro obranu byly pečlivě upraveny a součinnost všech zbraní s dělostřelectvem byla zajištěna hustou sítí dělostřeleckých pozorovatelů a dokonalou sítí spojovací.

III. Ruská ofenziva a průlom nepřátelských postavení (1. a 2. července).

Ofenzivu měly provést tři jižní armády jihozápadní fronty na frontě asi 65-70 km široké, na níž soustředěno 31 divísi s 800 lehkými a asi 530 děly střední a velké ráže.

Nejpočetnější a nejlépe materiálně vybavená byla armáda VII. Vedla svým severním křídlem hlavní úsilí s úkolem čelně prolomit opevněný prostor brežanský, který tvořil klíčové postavení celé haličské německo-rakouské fronty, a pak postupovati všeobecným směrem severozápadním na Bobruku.

VIII. armádě bylo uloženo prolomit dněsterskou linii a poté postupem ve směru severozápadním přerušiti komunikační spoje v týlu brežanského prostoru a odříznouti tak Lvov od jihu.

XI. armáda, která stála Lvovu nejbližší, útokem oboustranně Koniuch a Zborova měla nejprve dosáhnouti záp. břehu horního toku Zlaté Lípy a pak útokem na směru Zloczów-Lvov upoutati na sebe co nejvíce nepřátelských sil.

Plán ruské ofenzivy byl pro Němce do určité míry taktickým překvapením. Očekávali hlavní nápor na frontě XI. armády a proto položili těžší obrany do prostoru zloczowského, kryjícího Lvov od východu a soustředili zde maximum svých sil, které ještě sesílili zálohami ze západního bojiště. Rusové naopak uskupili nejvíce sil na střed své útočné sestavy, t. j. do prostoru brežanského.

XLIX. sbor v rámci XI. armády měl ve styku se sousedy útočiti povšechným směrem na Zlatou Lípu a ulehčiti tak hlavnímu úderu VII. armády. Uskupiv maximum svých sil na křídlech, měl se nejprve jižním křídlem v součinnosti se VI. sborem zmocniti prostoru Koniuch a výšin jižně Hodowa, načež měl následovati úder 4. fin. stř. divise na severním křídle spolu s jednotkami XVII. sboru s cílem dosáhnouti prostoru výšiny 394 „Mogily“.

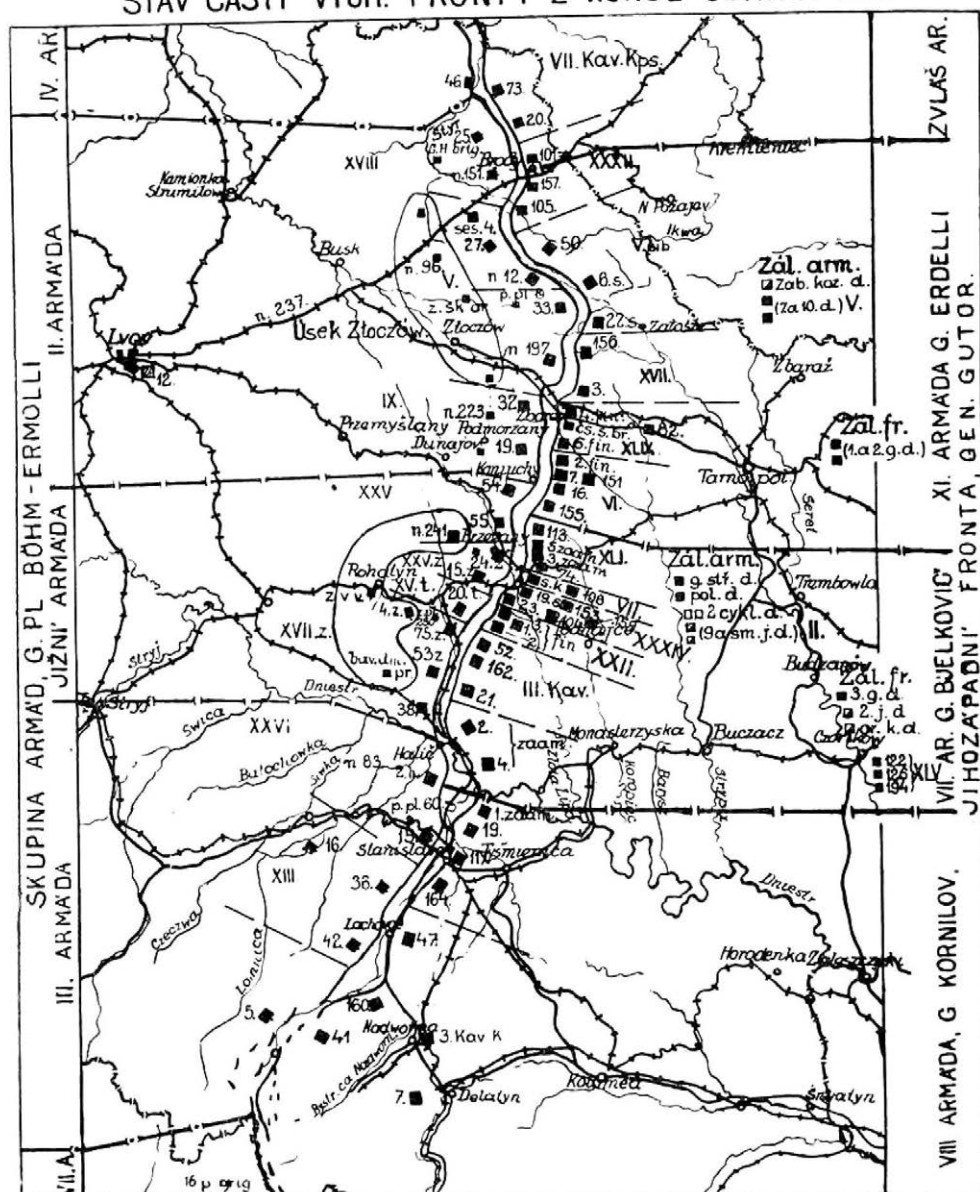
Čs. střelecká brigáda ve středu útoční sestavy sboru držela svěřená jí postavení, kryjící tak křídla sboru, a teprve po dobytí výšiny „Mogily“ 4. fin. divísi měla severním křídlem prolomit nepřátelská postavení ve směru na Jezierzanku a obsaditi výšiny jihovýchodně této osady. Jižní křídlo brigády mělo ve spojení se 6. fin. stř. divísi útočiti na dvůr Cecuvku a údery, šachovitě vedenými od severu k jihu, podporovati útok severního křídla.

Pásmo činnosti brigády a její útočná sestava oproti obranné nedoznala celkem změn, až na to, že v pásmu 1. pluku byl nasazen ještě I. prapor 3. pluk. por. Vobrátilka a II. prap. 3. pluku por. Demského byl dán k dispozici 2. pluku, na jehož jižním křídle vystřídal v noci z 1. na 2. července jednotky 23. fin. stř. pluku v prostoru vesnice Josefůvky. Velení v pásmu 1. pluku převzal plk. Mamontov, velitel 3. pluku, v pásmu 2. pluku zůstal velitelem pplk. Zembalevský.

Záloha brigády, III. prap. 1 pluku škpt. Alexejeva a nově přidělený úderný prapor ruského p.pl. 329, byla umístěna za sever-

5.5/42

STAV ČASTI VYCH. FRONTY Z KONCE ČERVNA 1917.

ním křídlem brigády. Dělostřelecká sestava v pásmu brigády zůstala nezměněna.

29. června sesílela ruská dělostřelecká palba v pásmu XI. armády v prostoru Koniuch a severně Zborova, která se rozšířila i na pásmo VII. armády až k Narajówce. Trvala s nepatrnými přestávkami celý den a v odpoledních hodinách ještě sesílela v prostoru Břežana-Koniuchy. V noci na 30. června děl. palba umlkla skoro po celé frontě, aby za svítání 1. července se znovu rozzuřila ještě mohutněji v prostoru Břežany-Koniuchy, kde v poledních hodinách přešla v dělostřeleckou bitvu, na východní frontě dosud nevidanou. To již nebylo pochyb, že se jedná o dělostřeleckou přípravu. Když nepřátelská přední postavení byla z části smetena a zničena, vyrazila v odpoledních hodinách ruská pěchota na různých místech v prostoru Břežany-Koniuchy k útoku, který však neměl nikde úspěchu.

V noci na 1. července dělostřelecká palba skoro neumlkla a ráno zase zmohutněla na severním křídle VII. armády, na jižním křídle XI. armády a také v prostoru Zborova. V 9. hod. ráno vyrazila ruská pěchota na Břežany a Koniuchy. Zatím co útok jednotek VII. armády u Břežan nedoznal větších úspěchů, jižní křídlo XI. armády, t.j. VI. sbor a 6. fin. stř. divise, prolomilo nepřátelské postavení u Koniuch v šíři několika km a do večera se zmocnilo této osady a proniklo do hloubky asi 5 km.

V té době velitelé praporů čs. stř. pluků vypracovali plán útoku brigády, který byl stanoven na 2. července.

Podle něho měl 1. pluk ve spojení s jednotkami 4. fin. stř. divise, jakmile tato dobude rakouských postavení na „Mogile“, vyraziti k útoku s hlavním úsilím ve směru na Jezierzanku, zmocniti se výšiny 392 a výšin jiho-východně Jezierzanky a zajistiti tak 4. fin. stř. divisi s jihu. Hlavní úsilí vedl. I. prapor 1. pluku s I. prap. 3. pluku. II. prapor 1. pluku, který byl v boji sesílen 2 rotami III. praporu, útočil jižněji na rakouský výběžek do ruských postavení, aby ulehčil I. praporu dobytí výšiny 392 a obchvátit ji s jihu.

2. pluk s II. praporem 3. pluku útokem všeobecným směrem dvůr Cecůvka měl zajistiti jižní bok 1. pluku, zmocniti se výšiny 385, dvůr Cecůvky a výšin jihozápadně.

Plán útoku byl beze změny schválen, jak veliteli pluků, tak velitelem brigády.

V noci z 1. na 2. července velitel 5. rot 1. pluku poručík Müller podnikl výpad s částí své rot 1. na předsunuté rakouské opěrné

stanoviště před frontou II. praporu 1. pluku, zničil je a vzal zajatce.

Začalo svítání 2. července. Na bezoblačném východě ukázalo se zardělé slunce jako předzvěst parného, avšak slavného dne. . . .

Ruská dělostřelecká palba nabyla na mohutnosti hlavně u Břežan, před Koniuchy a v prostoru výšiny Mogila-Zborov. V zákopech čs. brigády zaujaly jednotky útočnou sestavu, dokončovaly přípravy a vyčkávaly povelu k vyrazení. 60 úderníků 1. pluku pod velením prapor. Vašátka v předsunutých zákopech, které byly před útokem vybudovány, bylo připraveno, aby jedním skokem se vrhli do rakouských opevnění.

V 6 hodin ruské dělostřelectvo zahájilo palbu i před frontou brigády. V 8 hod. 15 ruské dělostřelectvo střídavě přenášelo mohutnou ničivou palbu před frontu 4. fin. stř. divise na výšinu Mogilu a na nepřátelské postavení v pásmu brigády. — Nepřátelské dělostřelectvo zahájilo silnou protipřípravnou palbu, jak na přední postavení brigády, tak zejména na postavení jejich záloh, v nichž protivník předpokládal hlavní síly připravené k útoku, a na stanoviště velitelství.

V 8 hod. 40 křídelní rota 1. pluku hlásila, že jednotky 4. fin. stř. divise vyrazily k útoku na Mogilu. Tato zpráva byla povelem k útoku brigády, ačkoliv její jednotky měly zahájití útok až po dobytí Mogily. Právě křídlo brigády zahájilo prudkou palbu z pušek a kulometů, aby podpořilo útok Rusů.

V 9 hod. 7 min. vyrazili úderníci 1. pluku z předsunutých zákopů a zmizeli v husté nepřátelské dělostřelecké palebné přehradě, která měla útočníky zastaviti, avšak marně. Úderníci již vnikli do nepřátelských zákopů. Bezprostředně za nimi řítily se rot 1. praporu 1. a 3. pluku a strhávaly postupně od severu k jihu k útoku ostatní prapory brigády. Ačkoliv rakouská opevnění v pásmu brigády v celku dělostřeleckou palbu neutrpěla a v drátěných překážkách nebylo prostříleno dostatek průchodů, takže útočící jednotky musely si jimi klestiti cestu samy, nápor jednotek čs. brigády byl zdrcující a nezdrtitelný. Jako horská lavina, která před sebou vše ničí a drtí, vrhly se rot 1. na užaslého nepřítele a jedním náběhem vnikly do jeho předních postavení, kde se rozpoutal boj z blízka, boj muže proti muži. . . . Nepřítel nevydržel a kdo z jeho řad nepadl, nebo nebyl zajat, v panice ustoupil. Přední rakouská postavení byla v krátké době opanována.

I. prapory 1. a 3. pl. zmocnily se výšiny 392 a ihned zahájily postup na výšiny jihovýchodně od Jizierzanky, prolomivše tak nepřátelskou frontu na styku 19. a 32. pěší rak. divise. II. prapor 1. pluku likvidoval vysunutá rakouská postavení jihovýchodně výšiny 392, obchvátl ji s jihu a zatlačil rak. p. pluk 35 na druhé postavení. Průlom v nepřátelském postavení se stále rozšiřoval. 2. pluk zmocnil se výšiny 385, dvora Cecůvky a na jeho jižním křídle II. prapor 3. pluku pronikal západně Josefówky. Rozbité prapory rak. pěš. pluku 75 ustoupily na druhé postavení, kde se marně pokoušely o odpor. Nepomohlo ani nasazení divisních záloh. Útok brigády postupoval bez ustání tak rychle, že ruské dělostřelectvo nestačilo přenášeti palbu. Druhého rakouského postavení zmocnily se jednotky brigády po polední. V té době byla již zasazena záloha brigády.

Mezitím však postup prvního křídla brigády byl brzděn, neboť jednotky 4. fin. divise nemohly zlomit houževnatý odpor na výšině Mogila, kterou hájil rak. pluk 86. Opětovaným útokem podařilo se jim sice po 11. hodině obchvátiti tuto výšinu se severu a ovládnouti vesnici Presovce, byly odtud však v zápětí protiútokem zahnány. Severní křídlo čs. střel. brigády, které proniklo již k Jeziarzance, dostalo se do nebezpečné situace, neboť bylo vystaveno bočnímu úderu z Mogily. Po poledni zásahem nejsevernějšího praporu 1. pluku, který, ač měl ztrátami již značně prořídil řady, strhl k útoku i jednotky 4. finské stř. divise, byla tato výšina, obchvácená již skupinou plk. Mamontova z jihu, dobyta. Pádem Mogily byl boj v prostoru Zborova rozhodnut.

Situace jižního křídla 19. rak. divise se stala v té době neudržitelnou. Její p. pl. 75 ustoupil za druhé postavení až k Hodowu a na výšiny jižně této osady. Také střed a severní křídlo divise byly zatlačeny k Travatlokám. Jednotky 32. divise musely ustoupiti na Zarudzie. Zde byly obě rozbité divise podchyceny německými jednotkami 223. a 95. divise a v noci na 3. července vystřídány.

Vzeti Mogily bylo povellem k dalšímu útoku jednotek brigády. 1. pluk se zmocnil Jeziierzanky, výšin jižně a vnikl do Zarudzie. 2. pluk s praporem 3. pluku pronikl místy až do třetího rakouského postavení. K večeru, odrazivše před tím několik protiútoků, jednotky čs. stř. brigády dosáhly prostoru Zarudzie - Travatloky - Hodow - Koniuchy v šířce asi 6 km, při čemž pronikly do hloubky 5-6 km. Zde byly vystřídány ruskými jednotkami v noci z 2. na 3. července.

Zpráva o vítězství čs. stř. brigády byla oznámena v komuniké hlavního ruského stanu z 2. července 1917: „Naše ofensiva ve směru na Lvov úspěšně pokračuje. Československá stř. brigáda spolu s jednotkami finské stř. divise dobyla silně opevněného postavení „Mogila“. Československá brigáda zajala 4.200 důstojníků a vojáků, ukořistila přes 20 děl, mnoho kulometu, z nichž velká část byla ihned obrácena proti nepříteli a jiný válečný materiál“.

Kořist brigády byla tedy bohatá. Rakouské prameny udávají, že 19. a 32. divise utrpěly těžké ztráty. Z 16.600 bodáků, které měl rak. IX. sbor před zahájením bitvy 30. června, zůstalo 2. července sotva 6.700. Celkové ztráty za 1. a 2. července p. pl. 35 byly 59 důstojníků a 1.642 mužů, p. pl. 75: 54 důstojníků a 2.821 mužů, z nichž 2.300 zajatců.

Také ztráty brigády byly těžké — téměř 1000 mužů, z nichž asi 190 padlých (mezi nimi několik velitelů rot) a pohřešovaných.

Vítězství čs. stř. brigády 2. července 1917, ač nečekané, bylo úplné. Málopočetná, nedostatečně vybavená a připravená jednotka, již byl svěřen jen podřadný úkol, dosáhla u Zborova největšího úspěchu z ohromné masy ruských vojsk, určených pro ofensivu. Vítězství zborovské je tím cennější, že bylo vybojováno v chaotických, velmi těžkých a neuspořádaných ruských poměrech a proti nepříteli velmi dobře vyzbrojenému a opevněnému.

Večer 3. července boje na haličském bojišti u XI. a VII. armády ztichly. Ruským jednotkám, které již zasáhl z velké části rozvat, se nepodařilo prolomit nepřátelská postavení. Ofensiva pečlivě připravovaná a dobře početné i materiálně zajištěná nepřinesla očekávaných výsledků. Selhala a musela skončiti. Dosažené úspěchy byly krátce nato protiakcí německo-rakouských armád likvidovány a kdysi mocná ruská armáda vytlačena z Haliče. V bojích, které se rozpoutaly v polovině července v prostoru Zborov-Tarnopol, demoralisovaná ruská vojska, která na mnoze odpirala bojovat, v nepopsatelné panice ustupovala. Byly to zase jednotky čs. stř. brigády, které opuštěny všemi, ač fysicky i duševně vyčerpané, čestně plnily svoji povinnost, bily se hrdině a slavně proti mnohonásobně přesile, dokud nebyly staženy z fronty. Volosówka, Podhájčiky, Ostašovce, Domamoricz, Haje Velké jsou jména, která na stránky své historie připojily k jediné zborovské eposei slavné pluky brigády.